Persoonlijk verhaal, bijlage inspreektekst commissie 13-10, SOJJS, De Bastille

Ik was 20 toen ik met mijn ouders naar Schoonhoven verhuisde, en ik kende hier niemand. De avonden en de weekenden waren lang. Op internet zocht ik naar evenementjes in de buurt en zo kwam ik bij de Bastille uit. Toevallig was er dat weekend een hele dag vol bandjes en muziek die mij aansprak. Ik ben gegaan, spannend want ik kende niemand nog.

Het was geen kroeg zoals ik die kende. Er stond geen rij en je hoefde niet te doen alsof je iemand anders was. Er stonden bandjes op het podium en vrijwilligers achter de bar en niemand vroeg waarom ik alleen was. Veel mensen sprak ik die eerste avond niet, maar de sfeer was zo fijn dat ik een tijdje later op een gewone open avond nog eens terugging. Binnen een kwartier had ik het met mensen over muziek en over waar iedereen vandaan kwam of voor werk deed. Ik leerde die avond meer mensen kennen dan in de maanden ervoor in heel Schoonhoven. Op de fiets naar huis deden mijn kaken pijn van het lachen. Je hoefde niet eerst bij een groepje te horen. Als je binnen was, hoorde je erbij.

Pas later begreep ik hoe die plek in elkaar zit. De Bastille bestaat ruim vijftig jaar en draait volledig op vrijwilligers, sommigen al tientallen jaren. Bandjes die nergens anders een podium kregen, konden hier wel spelen en kregen een warme maaltijd klaargemaakt in het kleine keukentje. Wilde je iets organiseren, medewerker of niet, dan was het antwoord nooit "dat kan niet" maar "wie helpt je".

Het is ook niet alleen voor jongeren die uitgaan; het is een ontmoetingsplek waar je kan relaxen als je eigen woonkamer niet altijd je thuis is, een plek waar je mensen kan leren kennen, leren over ander geloof, iemands andere leven, hobby's, jezelf ontwikkelen en uitdagen, er is ook de Spoordisco waar kinderen en volwassenen met een beperking komen dansen. Ik ken in de wijde omgeving geen andere plek waar dat gebeurt. Jongeren en ouderen met verschillende meningen en overtuigingen, samen in een plek.

Voor jongeren en jonge twintigers is er in Schoonhoven verder weinig, dat is gewoon zo. Bij een sportclub moet je lid worden en in een café moet je blijven bestellen. De Bastille is de enige plek die ik ken waar je gewoon kunt binnenlopen. Valt de Bastille weg, dan blijf je thuis of moet je naar Gouda of Rotterdam, of sta je op straat. Daar zit niemand op je te wachten.

Mijn eerste vrienden in Schoonhoven heb ik in de Bastille gemaakt, en het zijn nog steeds mijn vrienden. Via hen kwam de rest en werd Schoonhoven mijn thuis. In de Bastille leerde ik achter de bar staan en verantwoordelijkheid nemen voor een zaal vol mensen. Ik ben nooit meer weggegaan. Van bezoeker werd ik vrijwilliger en inmiddels doe ik dat al vijftien jaar en zet mij ook in als lid van het bestuur.

Als iemand mij vraagt wat de Bastille betekent, hoef ik het niet eens in mijn eigen woorden te zeggen. Iemand anders schreef het in 2024 al onder de petitie:

> *De Bastille is een van de belangrijkste plaatsen in mijn leven en de enige publieke plaats waar ik me 100% veilig en thuis voel. Mijn leven zou er heel anders uitzien zonder de Bastille.*
>
> Bezoeker

Persoonlijk verhaal, bijlage inspreektekst commissie 13-10, SOJJS, De Bastille

En nu is de Bastille geweken voor nieuwbouw en leven wij en onze bezoekers al jaren in onzekerheid of onze geliefde plek, onze woonkamer, nog wel bestaat voor de volgende generatie. Dat een stad verandert, snap ik. Maar een plek die ruim vijftig jaar door vrijwilligers is gedragen, zet je niet op straat zonder alternatief. De vrijwilligers hebben geen invloed en geen geld om zelf een nieuwe plek te regelen. De gemeente heeft die middelen en connecties wel. De gemeente laat op momenten zien dat het echt wil en ook deze plek niet verliezen, maar dit duurt te lang, de tijd is bijna echt op. Op papier is de Bastille gewoon een gebouw dat plaats moet maken. Wat er echt verdwijnt, staat daar niet in en is bijna onmeetbaar en onbeschrijfelijk.

Dit is mijn verhaal, maar het is niet uniek. Vraag het de vakscholieren, de jongeren uit de Krimpenerwaard of de mensen die de petitie tekenden. Zij vertellen in andere woorden hetzelfde.

Laat de Bastille niet ten onder gaan. Ik heb mijn plek hier gevonden, maar volgend jaar komt er weer iemand nieuw naar Schoonhoven die op internet zoekt naar iets te doen en nog niemand kent. Gemeente, help ons aan een nieuwe plek voor de Bastille, zodat die persoon ook ergens terechtkan.

[redacted]
vijftien jaar vrijwilliger en bestuurslid van De Bastille